

אלי פפושדו ובנו יואב

דליה, אשתי הראשונה, גידלה את הילדים לתיפארת"

למצריים. "הבעיה היא לא טאבה", אומר פפו, "אלא בכלל השלום בין ישראל למצריים. אני מוכן לבנות שם עוד מלון ביחד עם המצרים, ואני מוכן להפוך את הכל לאיזור משותף למצריים ולישראל. אני חושב שאפשר לפתח את החוף ולהפוך אותו לריוויירה מפוארת ולחוף הכיפיה באזור. שימרון פרס לא יפקי את אביה סונסטטה. הוא ארס רצינאלי ולא קיצוני, והוא יוכל למצוא הסדר שיש בינינו. אני לא מעלה על דעתי אפשרות שאצטרך לוותר על המלון. המיפגשים בבאר-שבע לא מעניינים אותי. אני לא חלק מכל המסיבה סביב טאבה". כיום לא מתכנן פפו פרויקטים נוספים. "היום הרבר הכי חשוב לי זה הילדים שלי. למה אני צריך לשאוף לפרוייקטים? התחנת, התגרשתי, הולדתי ילדים, הצלחתי בעסקים, מה עוד ררוש? אני מאמין שמטאבה יכול לקום הסכם חדש בין ישראל למצריים".

היא לא זכתה לראות אותו עומד. אחרי מותה הרגשתי, שהכל יכול לקרות — אשה במלוא המרץ, שלא עשתה כלום לאף אחד בעולם, צריכה היתה לשלם את המחיר. זה שינה את דעתי על העולם". כשנחתמו הסכמי קמפ-דייוויד ל- החזרת כל סיני, היה המלון בתיכנן ובשלבי בניה ראשוניים. מנחם בגין, אז ראש-הממשלה, שוכנע שאזור טאבה נמצא בשטח מדינת-ישראל והוא היה זה שנתן את האישור הרישמי להמשיך בעבודות הבניה. שימחה ארליך, אז שר-האוצר, שהיה צריך לתת הלוואות וערבויות מדינה לבניית המלון, לא היה כל-כך משוכנע, והניח את התיק בצד. לימים התפטר ארליך ושר-האוצר החדש, יגאל הורביץ, נתן דחיפה נוספת לפרוייקט טאבה, שנכנס להילוך גבוה והסתיים חודשים ספורים אחרי שיש ראל החזירה את כל סיני למצרים. כל סיני, לא כולל טאבה. היום המלון הוא עוכרה קיימת, ומהווה את מוקד המחלוקת בין ישראל

כבר היה מוכן וזיכה רק לגזירת הסרט, קרה הנורא מכל. ב-30 בספטמבר 1982 נרצחה אביה באכזריות. "שנינו היינו באילת", נזכר פפו ור מעיף מבט לעבר תמונתה הגדולה של אביה, התלויה על הקיר במרכז מיש ררו. "למחרת יום-הכיפורים היא נסעה לתל-אביב, אני נשארתי באילת, לשימחה שיש משפחתית של אחד המנהלים. התכוונתי להצטרף אליה ביום שלמחרת. אבל היא נרצחה בגלל קינאה מטורפת של גיסה לאחותה".

בגין אישר

רופא מיוזרחי, גיסה של אביה, רצה אותה ואת שושנה, ואחר-כך התאכר. השוטרים שבאו לדירה ברמת-אביב, גילו שלוש גזויות מתבוססות ברמן. זה היה סופה של אביה, שהיתה אשה מצליחה, נעימה וחבריה היו מרובים. בחייה היתה אביה גם פעילה בתנועת ר"ץ ואף היתה מועמדת מטעם מה לכנסת. היא היתה חברה קרובה של שולמית אלוני.

"הגעועים לאביה נמשכים עד היום", אומר פפו ככאב. "מאז לא חדלתי לעבוד. העבודה הפכה להיות המיפגש שלי. אני עובר ימים ולילות. היו לילות לא מעטים שבכיתי. הייתי איתה במשך 12 שנה. מאז אני חי לי בתל-אביב, חוזר בכל שבוע לבית המשותף שלנו באילת.

"אני יוצא מדי פעם עם בחורות, אבל אין שום דבר קבוע ורציני. מי יכולה לעומד לידה? אני לא מפסיק לעשות השוואות. הרבר שהיה ביני בין אביה היה הערכה עצומה. זה היה רבר גדול מאוד".

מאז נקראו שני מלונות סונסטטה על שמה — אביה סונסטטה: "זאת האנדרטה לאביה", אומר פפו. המלון באילת הפך להצלחה מיסחרית גם בגלל יופיו הנרדי וגם, ואולי בעיקר, משום שהוא נמצא כל הזמן בכותרות, בגלל סיכסוך-טאבה שבין ישראל ומצריים.

פפו מקבל כל הזמן הצעות מפתות לקניית המלון, אבל הוא סירב כינתיים לכולן. "המלון אינו למכירה, זאת האנדרטה לאביה. תמיד אני חושב למה

אלי פפושדו

"המיפגשים בבאר-שבע לא מעניינים אותי"

אילת

מכוניות מפוארות. אני לא ראוותן, לא עורך מסיבות מפוארות ולא מופיע כ- מרדור-ריכילות. כל השנים היינו בחר בות, וכל לירה שהרווחתי השקעתי בעסק, ולויתתי עוד שתי לירות — גם כדי להשקיע. מעולם לא הייתי סוחר-מתווך, תמיד הקמתי מיפעלים יצריים.

"אביה נתנה לי ביטחון. ידעתי שמה שלא יקרה לי בחיים, היא תכנס מתחת לכתיפיים. מה שלא יהיה, אנחנו ביחד. תיכננתי שהיא תנהל את כל המלונות, ועזרתי לה להקים חברת-ניהול שנקראה לאביה בע"מ, על שמה. החברה עוד קיימת, אביה כבר לא.

"גם אביה היתה נשואה קודם. לבחור בשם יורם נחשול. שנינו התגרשנו די אחד למען השני. אצלנו לא היו אף פעם

באותה שנה נולד יואב, בנו הבכור, שהשתחרר השבוע מצה"ל. גם הוא שירת בצנחנים. בנו הצעיר, אבנר, גם הוא מנישואיו לדליה, יתגייס בעוד שנה.

נישואיו לדליה התפוררו בגלל רומן שפרח בינו לבין אביה. את אביה הכרתי באילת. היא התחילה לעבוד במלון כפקידת-הזמנות. הנישואין עם דליה היו אומנם מוצלחים, אבל אני הייתי פסיכי ועזבתי. אשתי גידלה את הילדים לתיפארת".

כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, נקרא פפו לשירות מילואים. המלון נשאר ללא מנהל, המצב באילת היה רע, כמו בכל הארץ. אביה, שהיתה עדי אז פקידה, החליטה לקחת את העניינים לידים, ובמשך תקופה ארוכה ניהלה

"אני מאמין שמטאבה יכול לקום הסכם חדש בין ישראל למצריים!"

הילומים ולא מעילי-פרווה. עברנו יחד קשה מאוד. בנינו בית באילת, שיהיה לנו לסופי-שבוע. עד היום אני מארח את החברים שלי בבית ולא במלונות. אני גם גר בבית, ואף פעם לא במלון". ביחד החליטו בני הווג פפושדו לפי תח את עיסוקיהם, וביחד התחילו כי בניית שני מלונות גדולים ברומנית: אחד בירושלים ואחד באילת, על חוף טאבה. העבודה התנהלה בקצב, כשפפו ואביה מפקחים עליה באופן אישי, לאורך כל הדרך. העבודה התקדמה לשבתי עות רצונם, ומול עיניהם הלכו וקמו שני מלונות שהם מהיפים ביותר בארץ, אחד מהם באיזור הרגיש ביותר — טאבה.

פתיחת המלון באילת כבר נראתה באופק, ואביה התחילה לעבוד על רשימת המזמנים. היא רצתה פתיחה שתהיה חגיגה גדולה ורבת-משתתפים. ואז, חודש לפני הפתיחה, כשהכל

את המלון לבר. דאגה לכל החובות והי תשלומים והחזיקה את המלון על הרגליים בתקופתו הקשה.

לגור

תמיד בבית

שחזר פפו מן המילחמה, רצה לעבור לגור בתל-אביב ולבלות בי אילת רק את סופי-השבוע. כדי שיהיה לו עיסוק בעיר הגדולה, הקים חברת-בניה גדולה, שנקנתה למישרד-הביטחון, לשיכון ופיתוח ולחברות גדולות אחרות. את הסלע האדום השאיר בידיה האמונות של אביה, שהפכה לשותפתו בחיים ובעסקים. אביה התרגלה להיות חצי שבוע לבר באילת, כשפפו היה מגיע להצי השני של השבוע.

למרות נכסיהם הרבים, חיו בני-הווג כצינעה: "גרנו בדירה קטנה של ארבעה חדרים באילת. אף פעם לא היו לנו

אביה במלון ועם בעלה בנסיעתם האחרונה לפיליפינים. הדבק ביני ובין אביה היה הערכה עצומה"

